

Vlak přijíždí po dobudované železniční vlečce z Bohušovic do Terezína (1. 6. 1943).

Příjezd transportu holandských Židů

Máme zde již dvanáct případů dětské obrny, které se dají jen těžko izolovat.

6. 9. NEDELE⁸⁸ Opět transportní horečka. Tentokrát se ne-zastavuje před nikým, ať je mladý či starý, ať je zde již dlouho, či ne, rodiny jsou trhány, pět tisíc příslušníků Protektorátu musí odejít. Včera bylo povoláno dva tisíce pět set osob, v deset hodin další dva tisíce pět set a dnes ráno rezerva. Z naší rodiny tam dosud není nikdo. Ještě si netroufám vydechnout, vše je dosud možné. Každý, kdo není náhodou sám v transportu, má tam příbuzné nebo známé. Téměř každý, se kterým jsem dosud mluvila, je v transportu. Také z Landwirtschaftu mnozí známí, zejména Tonda a Vilda, kteří nás zde drželi. Jak bude Landwirtschaft bez nich vypadat? Neumím si ho bez Vildy vůbec představit. Fredy Hirsch byl zavřen, protože mluvil s ruskými dětmi⁸⁹, a pojedí. Frey, vedoucí ghetto-wache, a sto padesát bývalých ghetto-wachmannů. Dr. Janowitz⁹⁰, prý Löwenstein a mnoho jiných. Měla jsem velký strach o mamku a Lotku. Doufejme, že nepřijdou ještě na řadu. Transport byl hrozný. Když jsme někoho potkali na ulici, tak jsme se divili. „Ty tu ještě jsi?“ „A ty taky?“

Včera večer byli všichni na soustředovacích místech. Šlojzky tentokrát nebyly. Soustředění bylo na různých dvorech, v Hamburských, Kavalírce, Ženijních, pekařství atd. V Hamburských byl první dvůr uzavřen pro transport, takže jsme s lidmi mohli mluvit jen na dálku. Každý si mohl vzít s sebou jen to, co unesl, a kromě toho směl podat malé zavazadlo. Lidé seděli celou noc na svých zavazadlech, k ránu byla již pořádná zima. Šli pak celou noc v odstupech na nádraží⁹¹.

⁸⁸ 6. 9. 1943 bylo pondělí. (Pozn. red.)

⁸⁹ Fredy Hirsch se pokusil překonat izolaci, ve které byly drženy děti z Bialystoku, a kontaktovat jejich ošetřovatele. Byl chycen a zařazen do transportu. (Pozn. red.)

⁹⁰ Dr. Leo Janowitz, člen Ältestenratu, jeden z nejbližších spolupracovníků J. Edelsteina. Odešel transportem 6. 9. 1943, zavražděn 8. března 1944 v Osvětimi při likvidaci tzv. rodinného tábora v Birkenau. (Pozn. red.)

⁹¹ Od 1. 6. 1943 transporty přijížděly a odjížděly po nově dostavěné železniční vlečce mezi Terezínem a Bohušovicemi. (Pozn. red.)

transport asi čtyřiceti mladých mužů, mezi nimi deset z Landwirtschaftu, vesměs dobrých známých. O předchozím nepřišly dobré zprávy. Mnoho z nich bylo pro spojení s árijci dopraveno přímo do koncentračního tábora, mezi nimi i Arthur. Toto neměl zapotřebí, zde dělal tak veliké věci a tam se dal chytit pro nějakou maličkost. Dobrodruh, ale dobrý chlap. Němci očekávají teď denně ofenzivu, Rusové postupují. Birkenau je prý vyklizován.

25. 5. ČTVRTEK Eva, má sousekka, je nemocná. Vše možné nemá v pořádku, nakonec bylo zjištěno, že jde o zánět jater. Den ze dne jí bylo hůře. Za čtrnáct dní šla ke gynekologovi. Je v jiném stavu. Původně to věděl jen Jirka a já. Má to říci své matce? Šla jsem ihned do Vrchlabských kasáren, vyjednávala jsem s lékařem. Bylo to velice nepříjemné. Je nemožné to utajit, musí tři dny ležet a musí to jít přes Munka. Její matka se nejprve rozčilila, pak se ale chovala báječně. Žádné výčitky, s Jirkou mluvila, jako kdyby se nebylo nic stalo, jen mu řekla, že je ještě hloupý kluk. Za dva dny přišlo povolení ze zdravotního oddělení. Od doby, když Eva věděla o svém těhotenství, nebyla již nemocná, ale vypadala hrozně a my jsme se každý večer bavily až pozdě do noci. Není to maličkost. Může to zanechat následky pro celý její život. Jedenáctého, ve čtvrtek, šla Eva do nemocnice.

Během jediného týdne má být odesláno sedm tisíc lidí. Kdo ví, zda někdo z nás nebude mezi nimi. Jak dlouho zůstaneme ještě spolu? V sobotu již mnozí věděli, že tam jsou. V neděli byl transport roznášen. V sobotu se musela maminka stěhovat z Hamburských kasáren. Bude tam šlojzka. Nejprve jí bylo řečeno, že musí na půdu, s Ottou jsme jí balili, pak ale musela pouze do sousedního pokoje sester. V neděli přicházeli lidé do šlojzky, v pondělí transport odešel. Přihlásila jsem se dobrovolně k službě při transportu. Pomáhali jsme, zároveň s mnoha jinými nést lidem zavazadla. Tentokrát bylo vše dobře organizováno, mohli jsme dát lidem zavazadla až do vagonů.

Otta se dozvěděl, že snad bude v příštím transportu. Organizace, která jej dosud chránila, jej pravděpodobně pošle, pro-

tože je mladý a nemá rodinu. Snad se přihlásím s ním, ovšem on to nechce dovolit. Co mám dělat? Jemu to také není zcela lhostejné, je denně u lékaře. Když ho však pošlou, půjde. Eva byla operována. Jsem u ní s Jirkou dvakrát denně. Chová se výborně, ani slovo výčitky. O dva dny později se dozvěděla, že je v druhém transportu, který půjde v úterý. Otta se mezitím dozvěděl, že tam asi nebude, zato je tam jeho lékař se svou rodinou. Tatínek a Otta jsou denně v Magdeburských, transporty jsou stále měněny, hlídají, aby se snad někdo z nás tam přece ještě nedostal.

Rodiče jsou si dost jisti s ohledem na tatínkovo vyznamenání, ale mají strach o mě. Já se cítím, nevím proč, plna důvěry. V úterý jsem opět celý den nosila zavazadla, až do čtyř hodin odpoledne. Pak byli již všichni lidé se zavazadly ve vagoncích. Taussigovi a mnoho lidí z Landwirtschaftu zůstává pro třetí transport, nemají ale vůbec žádnou naději, že by se mohli dostat ven. V úterý odpoledne byl již třetí transport sestaven. Je vůbec možné mít takové štěstí, že skutečně nikdo z nás není přímo postižen?

Večer potkám tatínka, je rozčilený: „Jsi tam!“ Byla jsem zcela klidná. Nikdo z lidí, kterým jsem to řekla, tomu nechtěl věřit. Maminka přišla nic netušíc a téměř dostala srdeční záchvat. Oba rodiče jsou hrozně rozčileni. Otta zbledl jak stěna, rychle si zapálil cigaretu a šel ohlásit své matce, že pojede také. Vyrozuměla jsem všechny v Družstvu, všude hrozné rozčilení. Byl sestaven zcela nový seznam, všichni, kteří byli již jednou zahrnuti a dostali se ven, jsou tam opět. Všude zmatek. Mám zcela nízké číslo, vůbec žádnou rezervu, tedy téměř žádnou naději dostat se ještě ven. Fixler podal žádost pro nás všechny, abychom se dostali alespoň do rezervy. Když ani ten nám již nedává žádnou naději!

Maminka spala u mě, celou noc jsme balily. Čtyři děvčata nám pomáhala až do jedné hodiny. Ve středu ráno jsem dostala zařazení. V šest hodin jsem byla u Otty, byl zoufalý, pak jsem šla do Družstva. V poledne již musím narukovat. Dopoledne jsem ještě balila a vyřizovala jsem různé záležitosti. Veliké